

Twan en Gessel

1. De tekening

Door het raam van zijn slaapkamer keek Gessel Pauns naar de jongens die op het plantsoen achter zijn huis aan het voetballen waren. Het was warm, zelfs heet zomerweer, hoewel de meimaand nog niet eens voorbij was. Sommige jongens hadden al een oranje T-shirt aan.

In tegenstelling tot andere straten in de stad had men bij de huizen rond het plantsoen nog geen oranje vlaggetjes opgehangen.

Ik word oud, dacht Gessel, die over een maand zijn 45e verjaardag zou vieren. Hoe lang is het nu al geleden dat ik echt verliefd ben geweest op een jongen? Tien jaar!

Behalve het raam waar hij doorheen keek, waren er allerlei barrières die het contact tussen hem en jongens in de weg stonden: zijn baan als laboratoriummedewerker in een melkfabriek bood geen mogelijkheden om jongens te ontmoeten; hij was enig kind, dus neefjes had hij niet; hoewel hij gelovig was, ging hij niet meer naar de kerk (hij vond het ethisch niet juist om alleen voor de jongens naar de kerk te gaan); en zijn leeftijd was dusdanig dat jongens – had hij het idee – eerder ontzag en angst voor hem hadden dan dat ze met hem om wilden gaan.

Dan was er ook nog de barrière die tegenwoordig door de maatschappij werd

opgeworpen. Mensen met een geaardheid als die van Gessel moesten zoveel mogelijk uit de buurt van jongens blijven. Waarschijnlijk omdat hij lid was geweest van een jongensforum dat nu verdwenen was, had Gessel pas een brief gekregen:

Geachte heer Pauns,

Bij de Bovenregionale Recherche Noord- en Oost Nederland is informatie binnen gekomen. Uit deze informatie blijkt dat met een op uw naam gesteld IP-adres handelingen zijn verricht op internetomgevingen waarbinnen het mogelijk was om in een zogenoemde chat-omgeving met anderen te communiceren over kinderpornografie en seksueel kindermisbruik. Daarnaast was tevens de mogelijkheid aanwezig om binnen deze internetomgeving te beschikken over kinderpornografisch beeldmateriaal.

Het verspreiden, aanbieden, openlijk tentoonstellen, vervaardigen, invoeren, doorvoeren, uitvoeren, verwerven, in bezit hebben van of het zich door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst de toegang verschaffen tot kinderpornografisch materiaal, is strafbaar gesteld in artikel 240b van het Wetboek van Strafrecht en bedreigd met een gevangenisstraf van 4 tot 8 jaar.

Er zijn op dit moment redenen om niet over te gaan tot het strafrechtelijke traject.

De gegevens uit het politieonderzoek zijn opgenomen in de politieregistratiesystemen. Dit betekent dat de handelingen zoals boven geschetst, zijn geregistreerd met een op uw naam staand IP-adres.

Mochten er echter nieuwe gegevens of aanwijzingen voor eenzelfde gedraging of een ander strafbaar feit blijken, dan kan alsnog een volledig strafrechtelijk onderzoek tegen u worden gestart.

Tevens wil ik u er op wijzen dat wellicht niet uzelf deze gedragingen verricht heeft maar dat deze gedragingen gepleegd zijn door iemand die de beschikking heeft over uw computer of door iemand die gebruik maakt van uw IP adres. Het kan zijn dat u uw computer niet voldoende beveiligd heeft.

Indien deze brief voor u aanleiding is om hulp in te schakelen, dan verwijs ik u naar de hulpverleningsinstantie A.F.P.N in uw regio. psd-afpn@lentis.nl Ook kunt u via uw huisarts een doorverwijzing naar geschikte hulpverlening vragen.

Indien u vragen heeft, kunt u mailen met het politieteam van de Bovenregionale Recherche Noord- en oost Nederland te Zwolle. Het e-mail adres is: Kinderporno@brnon.politie.nl

Vermeldt hierin uw volledige naam, adres, telefoonnummer en e-mailadres.

Hoogachtend,

Mr. V. Slink

Officier van Justitie

Openbaar Ministerie Zwolle

Gessel had de brief woedend verscheurd en in de prullenbank gegooid. Vooral de zinsnede over de hulpverlening had hem geïrriteerd. Zou de recherche ècht professioneel en grondig te werk zijn gegaan, dan zouden ze tot de conclusie zijn gekomen dat verreweg de meeste leden van het forum respect voor jongens hadden en tegen misbruik waren. Dan waren ze tot de conclusie gekomen dat pedofilie een geaardheid was als alle andere, een geaardheid die net zo goed met liefde en respect verbonden was als hetero- en homoseksualiteit.

Zou hier het spreekwoord van toepassing zijn: Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten? had Gessel glimlachend gedacht toen zijn woede was bekoeld. In

verhouding waren er veel en veel meer hetero's die zich schuldig maakten aan verkrachtingen en ander seksueel misbruik dan pedo's. Had meneer Smink zoveel zelfkennis en kennis over andere hetero's (dat kon ook niet anders, de kranten stonden er vol van), dat hij dacht dat pedo's ook wel zo zouden zijn? Had Smink misschien zelf al hulp gezocht bij een psychiater?

Gessel had zoveel zelfkennis dat hij wist dat de gemiddelde boylover de gevoeligheid heeft om een jongen niet te kwetsen, en juist te helpen in zijn ontwikkeling, hem raad te geven en te genieten van zijn onschuld.

Maar hoe dit uit te leggen aan botte hetero's die hun tederheid zijn kwijtgeraakt in de harde competitie van de ratrace? In hun rechtlijnige gedachtengang was geen plaats voor kinderlijke fantasie en afwijkende ideeën. Daarom was het makkelijker om pedofilie af te doen als een ziekte. Een man die met een jongen omging was al verdacht. Geen leraar mocht met een leerling alleen in de klas zijn, geen dokter alleen met een jonge patiënt, geen jeugdtrainer alleen met zijn pupil.

En Gessel wilde juist met een jongen alleen zijn.

Zijn laatste liefde, een Nederlandse jongen die hij tijdens een vakantie in Zuid-Frankrijk had ontmoet, was nu ook alweer 23; ze hadden elkaar nog een tijdje gemaaild, maar daarna had Gessel hem alleen nog kunnen volgen in het sportkatern van de krant, als er een artikel in stond over de club waarin Stef speelde.

Gelukkig had hij nog foto's van hem. Op één daarvan stond Stef met een vrolijk lachend gezichtje en het leek wel alsof hij gelukkig was juist door de liefde die Gessel hem had gegeven.

Die ochtend had Gessel een wandeling gemaakt en aan het begin van de straat waar hij woonde, had hij een bord zien staan met de tekst:

SCHRIJF JE **NU** IN VOOR DE TEKENCURSUS!

Omdat Gessel van tekenen hield en wel weer eens wat andere mensen om zich heen wilde hebben dan zijn collega's, was hij naar binnengegaan om te informeren hoeveel het kostte en op welke dagen de cursus plaatsvond. Daarna had hij zich ingeschreven.

Hij vond het heel verstandig van zichzelf om alleen met volwassen mensen om te gaan en niet meer aan barrières te hoeven denken die toch nooit doorbroken zouden kunnen worden.

Behalve van tekenen hield Gessel ook van fietsen. Vooral in de lente, wanneer de natuur aan het ontluiken was, en in de zomer, als ze in volle bloei stond, trok hij er op uit om nieuwe krachten op te doen. De natuur sprak hem zoveel meer aan dan mensen; de natuur was zuiver, mensen hadden meestal iets te verbergen. Zodra hij buiten was, ontsnapte Gessel aan het getob dat hem binnen de muren van zijn huis vaak nutteloos bezighield, en voelde hij zich een vrij man.

Tijdens het fietsen had hij weleens contact met jongens zonder dat er sprake was van wezenlijke communicatie. Dat was als ze een wedstrijdje op de fiets met hem deden. Dan haalde hij een jongen in op het fietspad en zag hij hem even later voorbijrijden, al of niet met een triomfantelijke uitdrukking op zijn gezichtje. Op zijn beurt haalde Gessel de jongen dan weer in en dat spelletje kon zich wel twee of drie keer herhalen, zonder dat ze ook maar een woord tegen elkaar zeiden.

Het liefst reed hij langs de rivier die tussen zijn woonplaats en een stadje in de buurt lag, want de kans was dan groot dat hij jongens op een bepaalde plek van de kant af naar beneden kon zien duiken.

Die middag maakte hij zo'n tocht en inderdaad, toen hij vlakbij het stadje was, zag hij bij de brug die de ene oever met de andere verbond, vijf jongens van een jaar of veertien in zwarte kniebroeken, die strak om hun gestroomlijnde lichamen zaten, druipend bij elkaar staan. Gessel stapte af, parkeerde zijn fiets en ging op een bankje zitten dat zo'n tien meter van de jongens vandaan

stond. Hij haalde een pocketboekje uit zijn rugtas, sloeg dit open en begon te lezen, af en toe een blik op de jongens werpend. Constant naar hen staren zou veel te veel opvallen.

Hij was al vaker tot de conclusie gekomen, al filosoferend over zijn geaardheid, dat het *bestaan* van jongens in feite al genoeg is voor een boylover. Je ervaart de schoonheid, de onschuld en de levendigheid, wordt daar intens gelukkig van en streven naar méér zou eigenlijk alleen maar afbreuk doen aan het grote wonder.

De jongens hadden de grootste lol. Ze stoeiden met elkaar en vier van hen duwden lachend de vijfde jongen naar de rand van de oever. Hij stribbelde tegen, maar uiteindelijk sprong hij, zijn neus dichtknijpend, naar beneden. De andere jongens volgden zijn voorbeeld.

Gessel kon het niet laten om het schetsboekje dat hij altijd bij zich had, tevoorschijn te halen en een tekening te maken van wat hij voor zich zag. Hij ging er zó op in dat hij niet merkte dat iemand hem van achteren was genaderd.

'U kunt goed tekenen, meneer!' hoorde hij een jongensstem zeggen.

Gessel schrok lichtelijk en keek toen opzij, in de ogen van een jongen met natte haren, die als slierten langs zijn knappe hoofdje hingen.

'Dank je,' glimlachte hij.

'Dat zijn wij, hè?' vroeg de jongen, op de tekening wijzend.

'Ja.'

'Arno!' riep een andere jongen vanuit de verte.

De jongen werd alweer gemist door zijn vrienden. De betovering die er even tussen hem en Gessel was geweest, werd verbroken. Maar Gessel fietste even later als een gelukkig man naar huis.

Verloren gegane tekst: Op de tekencursus, die wordt gegeven door Cora, maakt Gessel kennis met een naaktmodel, een jongen van dertien jaar, Twan genaamd. Gessel heeft een vriend, Lionel, met wie hij zijn verliefdheid op de jongen deelt. Twan en hij krijgen een vriendschapsrelatie met elkaar, hetgeen

niet onopgemerkt blijft bij een collega van de melkfabriek waar Gessel werkt. Met Twans vader, Bert, kan Gessel goed opschieten.

2. Gessels keuze

Eindelijk was het dan toch nog zomer geworden. Gessel maakte heimelijk plannen om samen met Twan overal heen te gaan: naar bos en strand, naar het openluchtwembad, naar Amsterdam en naar attractieparken. Dit soort uitjes moest de jongen natuurlijk missen vanwege de ziekte van zijn vader.

Gessels relatie met Lionel stond op een laag pitje. Ook al verzekerde Gessel zijn vriend dat hij zijn heftige seksuele gevoelens voor Twan nooit in praktijk zou brengen, Lionel kon of wilde niet geloven dat het een platonische relatie zou blijven.

'Daar ben je veel te hartstochtelijk voor,' zei Lionel. 'Bel alsjeblieft de Hulplijn voor Pedoseksuelen.'

'Nee, dat doe ik niet en dat zal ik ook nooit doen!'

Voor het eerst sinds hij de vriendschap met Lionel was begonnen, had hij met stemverheffing gesproken. Net als Lionel schrok hij er een beetje van.

Ze lagen bij Lionel thuis in diens bed, maar van intimiteit was nog geen sprake geweest.

'Ik heb je in ieder geval gewaarschuwd,' zei Lionel.

Sinds Gessel Twan naakt had gezien, waren zijn fantasieën over de jongen veel levendiger geworden. Maar méér dan deze droomspinsels verlangde hij in lichamelijk opzicht niet. Het was goed zo: Twan en hij als vrienden, als bloedbroeders.

Het is jammer dat Lionel vliegtuigbouwkunde studeert en geen psychologie of antropologie, dacht Gessel, anders had hij misschien meer begrip voor

pedofilie gehad.

'Lionel,' zei hij, toen hij weer gekalmeerd was. 'Zeg eens eerlijk: ben je jaloers op Twan?'

Lionel zweeg. Gessel streelde hem over zijn licht behaarde borst en gaf hem een zoen in zijn hals.

'Dat niet,' antwoordde Lionel eindelijk, 'maar ik wil je niet met iemand anders delen.'

'Ook niet als Twan gewoon mijn vriendje is?'

'Je *houdt* toch van Twan?'

Deze waarheid was nog nooit eerder hardop uitgesproken en ze overviel Gessel enigszins.

'Ja,' zei hij, 'ik hou van Twan.'

'Dan zul je moeten kiezen, Gessel.'

De invloed van Twan deed zich ook gelden in Gessels werksfeer. Een paar dagen nadat hij Evert Zwanenburg naar de directeur van de melkfabriek, de heer Goedhart, had zien gaan, zei diezelfde Evert tegen hem dat hij 'op het matje moest komen bij de directeur'.

'Op het matje?' had Gessel gelachen. 'Wat zou ik hebben gedaan?'

'Het gaat er denk ik meer om om wat je zou *kunnen* doen,' had Evert met gefronsde wenkbrauwen gezegd.

Goedhart ontving Gessel in het kamertje waar hij ook met sollicitanten sprak.

'Meneer Pauns,' zei hij. 'Gaat u zitten. Ik hoorde laatst iets vreemds van meneer Zwanenburg, namelijk dat u met een jongen van dertien in een besloten park liep.'

'Ja, dat klopt. Mag dat niet?'

'Nou, mogen, mogen. Op zich zou er niets op tegen zijn, maar u weet zelf ook wel in wat voor tijd we leven. Vertelt u eens, wat is uw relatie tot deze jongen?'

Gessel staarde de directeur sprakeloos aan. Hij kende de man, die tegen zijn pension aan zat, als een integere leidinggevende, die begaan was met zijn personeel en redelijk dacht. Maar die redelijkheid bleek dus ook maar beperkt

te zijn.

'Dat is privé,' antwoordde hij.

'Het is uw goed recht om te zwijgen, maar de situatie wordt er voor u bepaald niet beter op. Ik zit nog steeds met de vraag: heeft onze firma een pedoseksueel in haar midden?'

'Dat is niet mijn probleem.'

Natuurlijk wist Gessel dat hij met dit antwoord de goede verstandhouding met zijn werkgever in de waagschaal stelde, maar tegelijkertijd bewonderde hij zichzelf dat hij ondanks de woede die in hem opkwam, nog zo rustig en beheerst kon antwoorden.

'Ik zal de bedrijfsarts vragen om een afspraak met u te maken,' zei Goedhart.

'U kunt teruggaan naar uw werkplek, meneer Pauns.'

'Mag ik nog even zeggen dat meneer Zwanenburg al jaren op mijn functie zit te azen en dat hij er alles aan doet om mijn goede naam te bezoedelen?'

'Meneer Zwanenburg is een uitstekende medewerker en bovendien een getrouwd man. Goedemiddag, meneer Pauns.'

Terwijl hij op het knopje van de lift drukte, beseftte Gessel dat de naam Pauns in de fabriek binnen de kortste keren geassocieerd zou worden met pedoseksualiteit, met Robert M., met kinderpornografie en met seksueel misbruik van jongens. Niet met zijn liefde voor Twan.

Kiezen was moeilijk voor Gessel. Hij werd gedwongen om twee van zijn relaties tegen elkaar af te wegen: met Lionel had hij een vertrouwensband opgebouwd en Twan kende hij eigenlijk nog maar net, hoewel de liefde wel hevig was.

Een paar dagen na zijn gesprek met Goedhart lag er een brief van de bedrijfsarts bij hem op de mat, met een uitnodiging voor een gesprek.

Vanwege de absurditeit van de situatie en ook omdat hij zich van alle kanten ingekneld voelde, had Gessel een enorme behoefte om met iemand over zijn problemen te praten. Hij belde Bert op, die hem meteen vroeg om diezelfde avond langs te komen.

Ondanks de hitte ging Gessel na zijn werk naar het huis van Bert en Twan, gewapend met de brief van de bedrijfsarts.

'Hé, hoe is het?' vroeg Bert meteen, toen Gessel binnenkwam.

Deze hoorde het geluid van een douche, dat uit de badkamer kwam, maar het was niet Twan die eronder stond, want die zat in de woonkamer zoals Gessel hem de laatste keer had getekend: helemaal in zijn blootje.

'Warm, hè?' zei de jongen, toen Gessel de kamer binnenkwam.

'Ja,' zei Gessel, die het dubbel zo warm had bij het zien van zijn lieveling, die wijdbeens op de bank zat.

Hij ging naast hem zitten.

'Die hete lucht is heel slecht voor me,' zei Bert. 'Gelukkig heb ik een goeie airconditioning.'

Gessel zag dat Twans vader een shaggie had gedraaid en hem nu aanstak.

'Ik heb een brief gekregen van de bedrijfsarts,' zei hij en gaf hem aan Bert.

'Je bent toch niet ziek?' vroeg hij en begon de brief te lezen.

Gessel vertelde wat er gebeurd was in het park waar hij samen met Twan naartoe was gegaan. En daarna over zijn gesprek met de directeur en over de opmerkingen die hij nu niet alleen van Evert, maar ook van andere medewerkers moest aanhoren.

'Nog iets leuks gedaan met je vriendje, Gessel?' had een laboratorium-assistent aan hem gevraagd in de kantine, waarop een paar andere aanwezigen hadden gelachen.

'Ze zijn niet goed bij hun hoofd,' zei Bert. 'Hoe komen ze erbij dat je een pedo bent? Twan is al bijna veertien.'

'En ik ben al zestien!'

In de deuropening verscheen de naakte gestalte van een jongen die met een badhanddoek zijn haren afdroogde. Met een rood hoofd constateerde Gessel dat diens geslachtsdelen al veel verder ontwikkeld waren dan die van Twan, die nog nauwelijks schaamhaar had.

De jongen ging op de leuning van Berts stoel zitten en lachte naar Gessel, die nu pas het knappe gezicht van de jongen goed in zich op kon nemen. Hij herkende hem onmiddellijk van de televisieserie waarin hij had gespeeld.

'Hallo,' zei hij en gaf de jongen een hand. 'Ik ben Gessel.'

'Jasper,' zei de jongen, terwijl hij Gessels hand drukte. 'Ben jij de vriend van Twan?'

Gessel genoot van de ongedwongen jongens-en-mannen-onder-elkaar-sfeer in het huis van Bert en Twan. De aanwezigheid van zijn grote idool Jasper, wiens gezicht hij zo vaak op tv had gezien, deed hem af en toe duizelen. Het was alsof hij middenin een film zat, met Jasper als hoofdrolspeler. En tegelijkertijd was daar, vlak naast hem, zijn grote liefde Twan.

Natuurlijk vroeg hij Jasper, als een echte fan, het hemd van het lijf, ware het niet dat de jongen er geen draad aan had zitten.

Even was Gessel al zijn zorgen vergeten; Jasper had het bestaan van de bedrijfsarts verdrongen en ook Lionel speelde geen enkele rol van betekenis meer.

Het bleek dat Jasper een weekje bij zijn oom en neef logeerde. Hij had de tekeningen van Twan gezien en vond ze erg goed. Ook over de kopie van de tekening waarvoor Twan model had gestaan en die Gessel aan hem had gegeven, was Jasper vol lof.

'Ik vond het jammer dat ik niet zelf kon komen,' zei hij, 'maar ik had in ieder geval een goede plaatsvervanger.'

'Inderdaad,' zei Bert. 'Het is een prachtige tekening geworden.'

Hij begon te hoesten.

Alles in Gessel verlangde ernaar om de man te helpen. Het was iemand die niet kortzichtig was en openstond voor denkbepelden die afweken van de gebruikelijke. Hij had lak aan conventies en voedde zijn zoon op zonder hem allerlei angsten bij te brengen. Dat bewonderde hij in Bert.

Maar steeds als Gessel hem weer zag, merkte hij dat Bert achteruit was gegaan en vroeg hij zich af wat er met Twan moest gebeuren als het einde gekomen was. Zou hij bij de ouders van Jasper kunnen wonen?

Nadat hij een rond apparaatje aan zijn mond had gezet, kon Bert weer ademen.

'Het is de hitte,' zei hij.

De jongens waren stil geworden. Met lome bewegingen stond Twan op en liep de gang in. Jasper staarde naar de grond met een gezichtsuitdrukking die Gessel nog niet eerder bij hem in de tv-serie had gezien.

'Het lijkt wel een begrafenis!' doorbrak Bert de stilte. 'Kom op, jongens!'

Hij pakte Jasper in diens lendenen beet en begon hem te kietelen.

Het fraaie jongenslichaam kronkelde zich in allerlei bochten.

'Au!' lachte Jasper. 'Hou op!'

Hij stond op van de leuning en zocht een veilig heenkomen op de bank, bij Gessel, die Jasper niet langer als een onbereikbare filmster zag, maar als een gewone jongen. Een jongen met wie hij bevriend zou kunnen raken.

'Weet je wat ik doe?' zei Gessel, helemaal in de ban van zijn liefde voor jongens. 'Ik ga gewoon naar die bedrijfsarts toe.'

Wat was er normaler dan de liefde?

'Ja,' zei Bert. 'Kan je lachen. Ik ben benieuwd wat hij te vertellen heeft.'

Twan bleef lang weg. Gessel vroeg zich af of hij niet even naar hem toe moest gaan.

'Dus dit is mijn kamer,' zei Twan, toen Gessel bij hem binnenkwam.

De jongen lag op zijn bed, met zijn handen onder zijn hoofd. Gessel keek de kamer rond. Er stond van alles in wat een jongen nodig heeft: een pc, een stereo-installatie, een grote kast met kleren, een bureau en een cd-rek. Op het bureau lagen tekenspullen en aan de muur erboven hingen de "huiswerk-tekeningen" van de cursus.

'Leuk,' zei Gessel.

'Het is te heet om wat te doen,' zei Twan.

Ja, dacht Gessel, zelfs om jou een zoen te geven.

Er stond muziek op van de groep Racoon, van een cd die Gessel zelf ook had: 'Liverpool Rain'.

'Twan,' zei hij, 'zullen we samen een dagje weggaan? Naar Amsterdam of zo?'

'Ja! Daar ben ik nog nooit geweest.'

'Als je vader het goedvindt, tenmiste.'

'Nu Jasper er is, kan ik wel een dagje weg. Anders vind ik het altijd moeilijk om hem alleen te laten.'

Ze gingen terug naar de woonkamer, waar Bert en Jasper tv aan het kijken waren; de laatste lag in een voor Gessel verleidelijke houding op de bank, met de handdoek om zijn middel geslagen.

'Pap,' vroeg Twan, 'mag ik met Gessel een dagje mee naar Amsterdam?'

'We gaan met mijn auto,' zei Gessel.

'Wat mij betreft is het oké,' zei Bert. 'Dan heb jij ook eens een leuke vakantiedag.'

Twan gaf zijn vader een zoen op zijn wang.

De bedrijfsarts verrichtte een kort lichamelijk onderzoek bij Gessel. Hij vond geen gebreken of aandoeningen. Daarna volgde er een gesprek.

'Meneer Pauns,' zei de arts, een man van een jaar of vijftig, 'uw werkgever maakt zich zorgen over u. Met name over bepaalde neigingen die u zou hebben. Kunt u ons geruststellen en verklaren dat u die neigingen niet heeft? Ik neem aan dat u begrijpt waar ik op doel.'

'Als ik die neigingen al zou hebben, dan heeft mijn werkgever daar niets mee te maken.'

'Maar hij loopt wel het risico dat u wordt opgepakt als u aan die neigingen toegeeft. En dan zit hij zonder medewerker. Ik heb begrepen dat u een verantwoordelijke functie heeft?'

'Ja, ik ben hoofd van de afdeling.'

Gessel zag zichzelf weer in de kamer van Twan, voelde opnieuw de erotisch geladen sfeer in het huis van Bert, met de twee naakte jongens, en besepte dat hij steeds weer in dat huis, in die kamer, zou terugkeren.

'Jongens van die leeftijd willen graag experimenteren,' had Bert gezegd.

Kon hij echt, voor 100%, voor zichzelf instaan?

'Is het waar dat u een jongen van dertien probeerde te kussen?' vroeg de bedrijfsarts. 'Nadat u hem had meegelokt naar een besloten park? Een jongen die bij u op de tekencursus zit?'

Wéér voelde Gessel die woede in zich opkomen en wéér slaagde hij er desondanks in om kalm te antwoorden: 'Als dat zo zou zijn geweest, moet iemand daarom ziek verklaard worden?'

'Pedofilie is in de medische wetenschap officieel nog steeds een ziekte.'

'Ik heb niets gedaan.'

'Denkt u uw neigingen onder controle te kunnen houden?'

'Daar geef ik geen antwoord op.'

Gessel wist niet hoever hij zou gaan in zijn liefde voor Twan en ook niet of dit

een fatale liefde zou worden.

'Jammer dat u niet mee wilt werken, meneer Pauns. Ik zal uw werkgever helaas negatief moeten adviseren.'

Even later stond Gessel weer buiten in de zon, vol ongeloof over de gang van zaken.

'Twan, kun jij even shag halen voor je vader?'

Voor de zoveelste keer hoorde Twan die vraag vanuit de woonkamer komen.

En steeds weer vroeg hij zich af of hij mee moest helpen aan het steeds slechter worden van Berts gezondheid. Het hoesten werd almaar erger.

Twan, die met Jasper een computerspel aan het spelen was, in afwachting van Gessel die met hem naar Amsterdam zou gaan, stond op en liep naar de woonkamer. Hij nam zwijgend het geld aan.

'Ik doe dit jaar niet mee,' grapte Bert, op de Olympische Spelen doelend waar hij naar zat te kijken.

Hij was gek op sport, in tegenstelling tot Twan, die het wel leuk vond om een partijtje te voetballen, maar meer ook niet.

Bij de buurtsupermarkt om de hoek kocht hij een pakje zware shag met vloe.

'Hé, Twan!' hoorde hij roepen toen hij weer buiten in de zon stond.

Het was Rutger, een jongen van zijn leeftijd, die hij kende van het voetballen in het plantsoen. Hij liep aan de overkant van de straat.

'Hoi,' zei Twan.

Rutger stak naar hem over.

'Ik ga vandaag naar Amsterdam,' vertelde Twan.

'Met je vader?'

'Nee, met Gessel. Kijk, daar komt hij net aan.'

De auto van Gessel werd voor het huis van Twan en Bert geparkeerd.

'Is dat je oom?' vroeg Rutger.

'Nee,' zei Twan trots. 'Dat is mijn vriend.'

'Die ouwe man?'

'Hij is nog niet zo oud, hoor,' lachte Twan.

Gessel was uitgestapt en zwaaide naar hem.

'Hij lijkt me wel aardig,' zei Rutger. 'Kan ik niet mee met jullie? Zijn auto is groot genoeg.'

'Nee, we willen met ons tweetjes weg.'

'Stelletje flikkers!' zei Rutger op boze toon en liep snel door.

Twan vroeg zich af of Rutger niet een beetje jaloers was. Maar al gauw herinnerde hij zich dat hij Bert zijn shag moest brengen.

'Hoi,' zei hij tegen Gessel. 'Ik kom er zo aan.'

Jasper was inmiddels bij Bert gaan zitten. Die twee hadden samen altijd de grootste lol, dus Twan was niet bang dat ze zich zouden vervelen. Hij nam afscheid en beiden wensten hem een prettige dag toe.

'Ik had nog even shag gekocht voor Bert,' legde hij uit, toen hij in de auto zat.

'Hoe gaat het met je?'

'Niet zo best.'

Terwijl Gessel zich concentreerde op de weg, vroeg Twan zich af wat er aan de hand kon zijn. Hij had natuurlijk wel het een en ander opgevangen over een bedrijfsarts en over ene Evert die zich druk had gemaakt over zijn ontmoeting met Gessel en hem, maar wat had dit allemaal met pedofilie te maken en waarom maakte iedereen zich zo druk?

'Problemen op je werk?' vroeg hij, toen ze op de snelweg zaten.

'Ja.'

Gessels toon was niet somber, maar opgewekt, alsof al die problemen hem niets konden schelen. Twans vader had dat ook; ondanks alles bleef hij vrolijk.

'Twan,' zei Gessel na een poosje. 'Er zijn nu eenmaal mensen die overal moeilijk over doen. Als twee mensen het goed met elkaar kunnen vinden, doen ze er alles aan om hen uit elkaar te drijven.'

Twan dacht aan wat Rutger had gezegd. Zou dat er ook mee te maken hebben?

Hij keek naar de papavers die voorbijschoten en naar de koeien die in de wei stonden te grazen. Dat zou hij best willen tekenen.

Als hij aan het tekenen was, vergat hij alle nare dingen. Ook muziek kon hem vrolijk maken. Jasper had hetzelfde, maar dan met acteren.

'Heb jij je huiswerk al af?' vroeg Gessel.

Cora had de cursisten als huiswerk opgegeven dat ze een portrettekening moesten maken van een bekende uit hun omgeving.

'Nee,' antwoordde Twan. 'Ik wou eigenlijk een portret van jou maken.'

'En ik van je vader.'

'Ja? Dat zal hij wel leuk vinden. Kén je trouwens iemand in Amsterdam?'

Gessel knikte.

'Ik weet alleen niet of hij thuis is,' zei hij. 'Het is een vriend van me. Misschien kunnen we bij hem even wat fris drinken.'

Het was alweer een tijd geleden dat Gessel zijn vriend Lex voor het laatst had gezien. Ze stuurden elkaar nog wel e-mails, maar hun laatste ontmoeting dateerde alweer van zeker een jaar terug. Hun vriendschap was begonnen, nadat ze met elkaar hadden gechat via een boylove-forum. Lex viel op jongens van tien tot dertien jaar en was leider van een jongenskoor, dat verbonden was aan een katholieke geloofsgemeenschap. Het geloof vormde een gemeenschappelijk element in hun relatie, naast hun liefde voor jongens. Lex leidde een ascetisch leven en had daar vrede mee. In zijn vrije tijd componeerde hij klassieke muziekstukken.

'Is het een aardige man?' vroeg Twan.

'Hij kan heel goed met jongens opschieten. Dat moet wel, want hij is leider van een jongenskoor.'

Ze reden langs Haarlem.

'Wat weet je eigenlijk van Amsterdam?' vroeg Gessel.

'Veel grachten, het Rijksmuseum, de Dam, waar ze elk jaar de doden herdenken uit de oorlog. En héél veel verschillende mensen.'

'Ja, veel toeristen. We gaan eerst een tocht maken met de rondvaartboot.'

Eindelijk weer eens wat anders, dacht Twan. Ik ben zó blij dat ik Gessel heb ontmoet op de tekencursus!

Hij hoorde de verhalen van de gids over de oude huizen die langs de grachten stonden maar half. Dromerig zat hij tegen zijn vriend aangeleund, die een arm om zijn schouders had geslagen. Kwam er maar nooit een einde aan deze reis!

Het dreunen van de motor en het kabbelen van het water hadden een kalmerende uitwerking op zijn geest. Om hem heen was iedereen in de ban van de zon en van de prachtige stad. Af en toe wees Gessel op iets bijzonders waar ze langsvoeren en vertelde er wat over.

Twan vond het dan ook helemaal niet leuk dat de boot weer aanlegde en ze uit moesten stappen. Hij hoorde hoe Gessel zijn vriend opbelde, terwijl ze aan wal gingen.

'Fijn,' besloot Gessel het gesprek, 'dan komen we er zo aan!' en tegen Twan: 'Het is hier niet ver vandaan.'

Toen ze bij Lex aanbelden, deed een jongen van een jaar of twaalf, alleen gekleed in een kort sportbroekje, de deur open.

'Wie zijn jullie?' vroeg hij.

'Ik ben Gessel en dit is Twan.'

'Laat ze maar binnen, Robbie!' hoorden ze een stem vanuit het huis roepen. Ze volgden de jongen die Robbie werd genoemd, door de wit geschilderde gang naar binnen, waar in de woonkamer een man van Gessels leeftijd achter een piano zat.

'Hallo,' zei hij op vriendelijke toon tegen Twan. 'Ik ben Lex.'

Twan gaf de man een hand.

'We zijn een stukje aan het instuderen voor het kinderkerstspel,' vertelde Lex. 'Ja, we moeten er altijd vroeg bij zijn! Robbie speelt de rol van Jozef. Laat eens wat horen, knul.'

Robbie keek verlegen van Lex naar de binnengekomen bezoekers. Toen leek hij zich te vermannen en zong hij een met een wonderschone, heldere stem een lied, dat klaarblijkelijk door Lex, die hem begeleidde op de piano, was gecomponeerd. De tekst ging over het zoeken naar een plaatsje in een herberg voor Jozefs vrouw Maria, die zwanger was.

Gessel was overrompeld door de hemelse schoonheid die er van de jongen uitging. Natuurlijk had hij al veel jongenskoren gezien en gehoord, met een veelvoud aan koorknapen, maar dit zangertje spande toch echt de kroon.

Twan en Gessel applaudisseerden, toen het lied was afgelopen.

'Heel mooi,' zei Gessel. 'Wat een prachtig lied.'

'Dank je,' zei Lex, terwijl hij opstond van de pianokruk. 'Maar gaan jullie toch zitten. Ik zal wat fris halen.'

Terwijl hij op de witte bank ging zitten die tegen de langste muur van de kamer stond, nam Gessel het interieur in zich op. De kleur wit overheerste en had zeker te maken met de lichtheid en de helderheid van het geloof, waarin geen plaats is voor duisternis. Aan de muur hing een eenvoudig, houten kruisbeeldje.

Temidden van deze luciditeit was Robbie als een engeltje. Tot Gessels verrassing nam de jongen glimlachend plaats op de pianokruk en begon hij een meesterlijk stukje te spelen.

Twan keek glimlachend toe.

'Het is een natuurtalent,' zei Lex, die vier glazen cola de kamer binnenkwam. Gessel zag hem verliefd naar de jongen kijken of vergiste hij zich?

Dit is een hele andere wereld, dacht Twan, terwijl hij een slok van zijn cola nam. Er staat hier niet eens een tv.

Nadat hij klaar was met zijn improvisaties, kwam Robbie bij Lex op schoot zitten.

Hij heeft óók een oudere vriend, dacht Twan. Net als ik.

Lex streelde Robbie door zijn blonde krullen.

'Misschien gaat deze jongeman bij het Nederlands Jeugdorkest spelen,' zei hij.

'Zozo,' zei Gessel. 'Dat is niet mis. Maar hoe gaat het verder met jou?'

'Uitstekend. Ik heb je e-mail gelezen, waarin je vertelde dat je een tekencursus bent gaan volgen. Hoe is het daarmee?'

Gessel vertelde over de tekencursus, over zijn ontmoeting met Twan en dat deze had geposeerd als naaktmodel.

'Zo,' glimlachte Lex tegen Twan, 'durf je dat?'

'Ja,' zei Twan, 'waarom niet? Ik móest het wel doen, want de jongen die het eigenlijk zou doen, kon niet.'

'Twan was onze redder in de nood,' zei Gessel. 'Hij heeft veel tekentalent.'

'Is dat zo?' vroeg Lex. 'Zou je dan misschien een tekening kunnen maken van Robbie?'

'Geen probleem,' zei Twan.

3. Twans vraagtekens

Meteen nadat Gessel zijn ontslagbrief had gekregen, had hij de hulp van een advocaat ingeroepen om het ontslag aan te vechten. Dat deed hij om zijn uitkering veilig te stellen, want hij was maar al te blij dat zijn tijd bij de melkfabriek voorbij was.

Hij had van niemand afscheid genomen. Zwijgend had hij de afdeling verlaten en zonder een woord te zeggen was hij door de fabriekspoort gelopen. Vanaf die laatste dag hield hij alleen maar goed in de gaten of zijn werkgever geen juridische fout zou maken.

Af en toe kwam de gedachte in hem op om Evert Zwanenburg ergens op te wachten en hem met een dik stuk touw te wurgen. Dan kreeg hij hartkloppingen en kwam er een waas voor zijn ogen. Als Twan er niet was geweest, had hij het misschien nog gedaan ook. Maar de jongen had hem nodig.

Van Lionel had hij na hun laatste telefoongesprek niets meer gehoord. Op de mededeling dat Gessel voor Twan had gekozen, had Lionel gezegd: 'Ik hoop dat ze je gauw oppakken' en toen de verbinding verbroken.

Het liep tegen het einde van augustus. De scholen waren weer begonnen en overal zag Gessel jongens met rugtassen, die zwaar beladen waren met boeken.

Bert was inmiddels weer thuis. Na een kort verblijf in het ziekenhuis had hij zijn oude gewoonte hervat en rookte hij weer als een ketter.

'Als ik doodga, wil ik thuis doodgaan,' zei hij.

Op de schoorsteen stond een ansichtkaart uit Barcelona, afkomstig van Jasper en zijn vriendin.

Twan zou net als Gessel in september verdergaan met de tekencursus.

Op de dag dat ze in Amsterdam bij Lex waren, had deze Gessel het adres

meegegeven van pastor Frezen, die in Gessels woonplaats eens in de maand op zondag een speciale bijeenkomst hield voor mannen met pedofiele gevoelens. Lex had verteld dat hij een soort dominee Visser was, en begaan met het lot van de verdrukten in de samenleving: daklozen, drugsgebruikers, prostituees en pedofielen.

'Ga er eens heen,' had Lex gezegd. 'Het zal je goed doen.'

Gessel vroeg zich af of hij in het rijtje van pastor Frezen thuishoorde. Had hij niet te veel zelfrespect om een outcast te zijn? Bij zijn vertrek van de fabriek had hij ook de eer aan zichzelf gehouden. Zijn vroegere collega's en baas hadden een probleem; niet hij.

Toch besloot hij eens een bezoekje te brengen aan de kerk van pastor Frezen.

Die woensdagavond waren er vijf andere mannen aanwezig in het zaaltje, waar de pastor een preek zou houden. Het was een gemoedelijke man van een jaar of zestig, die iedereen een hand gaf en belangstellende vragen stelde.

'Ik kom hier via Lex uit Amsterdam,' antwoordde Gessel op de vraag hoe hij bij de pastor terecht was gekomen.

'O, Lex!' glimlachte Frezen. 'Hoe gaat het met hem?'

'Hij is druk bezig met Kerstmis.'

'Of met de kleine Robbie?'

Ze lachten allebei.

'Ook,' zei Gessel.

'Wat is uiterlijke schoonheid zonder innerlijke schoonheid?' begon pastor Frezen zijn preek. 'Wie mooi is, wordt begeerd en benijd en moet zich bewijzen met innerlijke gaven. Je ziet een mooi jongetje en raakt in vervoering: wat een prachtige lijnen, wat een lief gezichtje en wat ziet hij er verleidelijk uit in zijn zwembroekje!'

Er werd gegniffeld in het zaaltje. Gessel vroeg zich af van wat voor niveau zijn gevoelsgenoten waren.

'In de heterowereld,' ging Frezen verder, 'worden we geconfronteerd met modepoppen: modellen met mooie lichamen, maar zonder inhoud. Ze worden

aanbeden. Is de schoonheid van jongens niet anders? Kun je hun innerlijk niet aflezen aan hun uiterlijk? Ik denk het wel. Aan een jongen kun je meteen zien dat hij eerlijk is, bereid om goede voorbeelden na te volgen en een geest heeft vol levendigheid en verbeeldingskracht.'

Gessel dacht aan Twan. Het klopte wat de pastor zei.

'Is het niet zo dat een echte pedofiel tot die innerlijke schoonheid van een jongen wordt aangetrokken?' vervolgde Frezen. 'Een schoonheid die is af te lezen aan zijn uiterlijk?'

Plotseling ging de deur van het zaaltje open. Alle ogen richtten zich op de jongen van ongeveer elf jaar die binnenkwam en zo te zien een grote innerlijke schoonheid bezat.

'Daar hebben we Hennie,' hoorde Gessel de pastor als in een droom zeggen.

'Wat is er, jongen?'

'O...,' stamelde de jongen die Hennie werd genoemd, 'ik wist niet dat...'

Hij glimlachte verontschuldigend en keek daarbij even naar de mannen. Gessel ontmoette zijn blik en voelde zich meteen tot hem aangetrokken. Het was een jongen die je overal tegen wilde beschermen, een jong hertje, een poesje.

Met een rood hoofd trok de jongen zich terug en deed de deur dicht.

'Er zijn mensen die alleen maar schoonheid zien in opgeverfde fotomodellen, stalen bouwconstructies met glas, abstracte schilderijen en bankbiljetten,' vervolgde de pastor. 'Ze proberen van die laatste ook echte kunstwerken te maken.'

Gessel verstond nog nauwelijks wat Frezen zei. Wat diens boodschap ook mocht zijn, hijzelf had de *echte* schoonheid gezien. Wie was Hennie? Waar kwam hij vandaan en wat was zijn relatie tot de pastor?

Ondertussen diende zich een hevige aandrang bij hem aan. Hij moest heel nodig naar de wc. Een bordje gaf met behulp van een pijl aan dat hij, om bij de wc te komen, door de deur moest waar Hennie zojuist zijn hoofd door had gestoken.

Na een kwartier hield Gessel het niet langer uit en stond op. Zo zachtjes mogelijk liep hij in de richting van de deur, terwijl hij de pastor iets hoorde

zeggen over 'de schoonheid van het hart'.

Eenmaal door de deur gekomen, stond hij oog in oog met een nieuwe pijn, die naar rechts wees, naar de toiletten. Gessel volgde de aangegeven richting en leegde zijn blaas op de wc. Ergens boven zijn hoofd klonken kinderstemmen. Dat verklaarde de aanwezigheid van Hennie; er moest hier ergens een kinderschool of kinderopvang zijn.

Toen Gessel van de wc kwam en verder de gang doorliep, werden zijn vermoedens bevestigd. Hij zag bij een trap een bordje met een pijl naar boven, waarop stond: PROJECT KINDEREN IN DE KNEL.

Zelf had hij er nog nooit van gehoord. Het kon van alles betekenen: kinderen die de dupe waren van de scheiding van hun ouders, van misbruik, van thuissituaties en van geldgebrek van de ouders.

De echte schoonheid bevond zich dus boven. Gessel liep de trap op, de preek van de pastor voorlopig even latend voor wat die was. Het geluid van de kinderstemmen werd harder naarmate hij hoger kwam.

Op de eerste etage stond de deur van een grote ruimte open, vlakbij de trap. Verder kwamen er op de gang deuren uit van wat waarschijnlijk slaapzaaltjes en -kamertjes waren. De ruimte waarvan de deur openstond, was ingericht als eet- annex speelzaaltje. Gessel zag hem meteen zitten, aan een tafeltje en bezig met een werkstukje van klei. Wat zag hij er lief uit!

Hennie merkte hem meteen op en gunde hem een korte glimlach. Meisjes die bij hem aan het tafeltje zaten, begonnen te giechelen toen ze Gessel zagen. Het liefst wilde deze even rondkijken in het zaaltje en een gesprekje aanknopen met Hennie, maar de pastor zou zich nu wel afvragen waar hij bleef.

'Meneer!' hoorde hij plotseling een stem zeggen.

Een jonge vrouw was van de gang het lokaal binnengekomen en keek Gessel strak aan.

'Meneer,' zei ze, 'wat doet u hier?'

'Niets,' antwoordde Gessel. 'Ik kwam alleen even een kijkje nemen. 'Kinderen in de Knel', zou ik daar wat meer informatie over kunnen krijgen? Ik heb er

nog nooit van gehoord. Het lijkt me een sympathiek project.'

De blik van de vrouw, kennelijk een begeleidster, werd wat vriendelijker.

'Ik zal u even een folder geven,' zei ze en haalde een dubbelgevouwen papier uit een kast, dat ze aan Gessel overhandigde.

'Dank u wel,' zei deze, wierp nog eens een laatste blik op Hennie en maakte zich uit de voeten.

Beneden was de pastor nog bezig met zijn preek. Gessel ging zo onopvallend mogelijk op zijn plaats zitten.

'Leef niet voor de wereld,' hoorde hij Frezen zeggen, 'met al zijn dwaalwegen van uiterlijk schoon, maar leef voor de innerlijke schoonheid van het hart, voor de liefde. Zo, dat was de preek en nu gaan we eens met elkaar babbelen.'

De pastor pakte een stoel en kwam bij de zes mannen zitten.

Weer thuis zat Gessel met een hoofd vol nieuwe indrukken. Pastor Frezen bleek een begrijpend mens te zijn, die Gessel en de andere boylovers had aangemoedigd om de onschuld van kinderen te respecteren en te beschermen tegen het kwaad in de wereld.

Deze boodschap combineerde Gessel met de doelstelling van de Stichting Kinderen in de Knel, waarvan hij in de folder had gelezen: het op alle mogelijke manieren helpen van kinderen, die door allerlei omstandigheden in de problemen waren geraakt.

Hij dacht er serieus over om zich als vrijwilliger bij deze stichting, waarvan pastor Frezen de coördinator was, aan te melden. Hij zou dan misschien voor halve dagen in de kinderopvang kunnen werken, dichtbij Hennie.

Zou de pastor, wetende van zijn geaardheid, hem aannemen? Tijdens het gesprek na de preek hadden de mannen allemaal een voor een hun eigen verhaal verteld en ook Gessel had verslag gedaan van de gebeurtenissen op zijn werk naar aanleiding van Twan en van de fatale afloop.

'Ik zou Twan nooit iets aan kunnen doen,' had hij nog gezegd.

En hij had er in gedachten aan toegevoegd: Hennie ook niet.

'Ik weet dat er twee deelnemers zijn die graag de cursus schilderen willen gaan doen,' zei Cora aan het begin van de eerste cursusles in het nieuwe

seizoen. 'En dat zijn Gessel en Twan. Als ze deze cursus hebben afgemaakt, zal dat geen probleem zijn.'

Wat een zomer hebben we achter de rug! dacht Gessel met melancholie. Ik weet nog goed dat ik tijdens die eerste cursusles dacht dat Twan een meisje was.

Nu zaten ze naast elkaar, als twee vrienden die elkaar al jaren leken te kennen.

Gessel had van Twan gehoord dat Jasper in een musical ging spelen die het hele land door zou trekken.

'Ik heb een verrassing,' fluisterde Twan nu tegen hem.

'Wat dan?'

'Jasper heeft me twee vrijkaartjes gestuurd!'

'Wat mij heel erg in jou aanspreekt,' zei pastor Frezen tegen Gessel, 'is je verantwoordelijkheidsgevoel. Hoofd zijn van een afdeling is niet niks.'

Ze zaten in het kantoortje van de pastor, waar deze Gessel had uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek.

'Ik hoorde van Lex uit Amsterdam hoe positief je relatie met Twan is,' zei Frezen. 'En ook hoe snel je contact kreeg met Robbie, die je eigenlijk nu al een beetje mist.'

'Is dat zo?' vroeg Gessel verbaasd.

'Ja,' glimlachte de pastor. 'En hij mist Twan ook. Jullie schijnen indruk op hem gemaakt te hebben. Dus al met al heb ik er vertrouwen in dat je het wel zult redden. Ik heb begrepen dat je al kennis hebt gemaakt met Hennie?'

'Die jongen die binnenkwam tijdens de preek?' hield Gessel zich van de domme.

'Ja.'

'Hij vroeg 'wie die aardige meneer was, die naar boven was gekomen'.'

Gessel kreeg steeds meer het gevoel dat hij hier thuishoorde, dat bij deze organisatie eigenlijk zijn levensbestemming lag. Wat een onverwachte wending van het lot!

Dank je wel, Evert Zwanenburg, dank je wel, Goedhart, zei hij in zichzelf.

Maar hij was zich ervan bewust dat hij misschien te vroeg juichte. Zou de aanwezigheid van Hennie en de andere jongens hem niet te veel worden? Als hij zo eens luisterde naar de pastor, die hem uitlegde wat zijn taken zouden zijn, en waartoe ook het toezicht houden bij het douchen van de kinderen hoorde, vroeg hij zich af of dat wel goed zou gaan. Hij zou sommige jongens aan moeten raken en natuurlijk zouden ze hem ook aan willen raken door met hem te stoeien, misschien wel als ze in hun blootje liepen.

'Dus dat is zo'n beetje het takenpakket,' zei Frezen. 'Nog vragen?'

Gessel besloot niets over zijn twijfels te zeggen, omdat hij de pastor altijd nog om advies kon vragen als dit nodig mocht zijn.

Hij schudde zijn hoofd.

Ze spraken een dag af waarop Gessel kon beginnen en namen afscheid van elkaar.

Die avond zocht hij Twan en Bert weer eens op.

'Ik word vrijwillig begeleider bij het project Kinderen in de Knel,' vertelde hij en legde uit wat het inhield.

'Dat is mooi werk,' zei Bert.

Ze praatten over de komende verkiezingen en wie er de meeste kans zou maken om premier te worden.

'Ik denk wel dat ik op Roemer ga stemmen,' zei Twans vader.

'Ik ook.'

'Ach, Twan, kun jij even een pakje shag gaan halen voor je vader?'

'Oké,' zei Twan.

'Ik loop even met je mee,' zei Gessel.

Buiten was het al fris 's avonds, maar de zon scheen nog en er zat nog iets van zomer in de lucht, typisch voor het begin van het nieuwe seizoen.

'Hé, stelletje homo's!' hoorde Gessel roepen.

'Dat is Rutger,' zei Twan. 'Hij is niet goed bij zijn hoofd.'

'Laten we maar net doen of we niets gehoord hebben.'

Twan begreep Rutgers probleem niet. Had hij echt iets tegen homo's of was hij alleen maar jaloers?

'Ik sla hem nog eens in elkaar als hij zijn bek niet houdt,' zei hij, terwijl ze de supermarkt binnengingen. 'Ik ben geen homo en jij toch ook niet?'

'Nee.'

Twan kocht de shag voor zijn vader. Hij lette maar niet op de tekst op het pakje, dat roken dodelijk was.

'Kijk,' zei Gessel, 'je kunt hier zelf je boodschappen scannen met zo'n apparaatje.'

'Ja, dat is nieuw.'

Gessel nam een foldertje mee om eens te lezen hoe het in zijn werk ging. Buiten keek Twan of hij Rutger zag.

Toen ze de straat met de supermarkt uit waren gelopen, ontdekte hij Rutger in een portiek met een paar andere jongens die hij kende van het voetballen.

'Niet kijken,' zei hij tegen Gessel. 'Hij staat aan de overkant.'

'Hé, mietje!' hoorde hij een van de jongens schreeuwen.

Nu kon Twan zich niet langer beheersen. Hij liep naar de andere kant van de straat, waar de jongens stonden.

'Wacht,' zei Gessel, 'ik zal wel even met ze gaan praten.'

Twan besloot zich nog even in te houden. Hij was benieuwd naar wat Gessel zou gaan zeggen.

'Hallo,' zei deze tegen de jongens. 'Ik ben Gessel, een vriend van Twan.'

'Zijn holmaatje?' lachte Rutger.

'Jij bent Rutger?' vroeg Gessel. 'Ik heb Twan op de tekencursus leren kennen en help hem om zijn talent te ontwikkelen. Heb je ook ergens talent voor?'

'Ja,' grijnsde Rutger. 'Voor vrouwen neuken.'

'Heb je weleens een vrouw geneukt?' vroeg Gessel.

De andere jongens begonnen te giechelen.

'Zo vaak,' zei Rutger.

'Maar misschien heb je ook andere talenten,' zei Gessel.

'Ja,' zei Rutger, 'om homo's in elkaar te slaan.'

Zijn vrienden begonnen nu voluit te lachen.

'Dat klinkt niet zo positief,' zei Gessel. 'Zullen we afspreken dat je ons gewoon

met rust laat, want wij zijn geen homo's.'

'O nee?' zei Rutger. 'En die Afrikaan dan? Die met zijn kont loopt te draaien?'

Twan merkte dat Gessel even niet uit zijn woorden kon komen. Hij leek een beetje overvallen door wat Rutger zei. Wat bedoelde die gek?

'O,' zei Gessel, 'maar daar heb ik helemaal geen relatie mee.'

'Kom,' zei Twan tegen hem. 'Laat die gestoorden maar.' En tegen Rutger:

'Bemoei je met je eigen zaken!'

'Pas maar op,' zei deze. 'Hij maakt een homo van je!'

Twan vond dat Gessel opeens niet meer zo zeker van zichzelf was. Zwijgend draaide hij zich om en liep met Twan terug naar diens huis.

Voor de deur zei Gessel: 'Twan, ik ga naar huis. Doe de groeten aan je vader. Ik zie je op de cursus.'

'Oké, dag.'

Daarna liep Gessel de straat uit, Twan met een hoofd vol vraagtekens achterlatend.

Het lukte hem die avond niet om zijn huiswerk goed te maken. Allerlei vragen speelden door zijn hoofd. Wat was er waar van wat Rutger had gezegd? Wie was de Afrikaan waar hij het over had gehad? Waarom was Gessel opeens weggegaan zonder nog over het gesprek met die idioot te praten?

Twan voelde zich toch wel een beetje door zijn vriend in de steek gelaten. Hij had voor sommige vakken ook nog graag wat hulp van hem gehad.

Als ik die Rutger ooit nog eens alleen tegenkom! dacht hij. Ik timmer die klootzak echt helemaal in elkaar!

Twan merkte dat hij zat te trillen van woede. Omdat hij zich niet langer kon concentreren, zette hij een cd op. Tijdens het luisteren naar de muziek voelde hij zich steeds rustiger worden.

Na de ontmoeting met Rutger was Gessel zich door en door misselijk gaan voelen. Nu hij bevrijd was van de ellende op zijn werk, waren er uit onverwachte hoek toch weer allerlei verdachtmakingen gekomen. Zijn maag, toch al gevoelig voor emotionele pressie, kon dit niet aan. Thuis had hij overgegeven.

Dus Rutger heeft me gezien met Lionel en zijn conclusies getrokken, dacht hij,

terwijl hij op zijn bed lag bij te komen. En waarschijnlijk niet alleen Rutger, maar ook andere mensen uit de buurt. En nu zien ze me met Twan. Moest hij iets aan de jongen uitleggen? Dat Lionel inderdaad zijn minnaar was geweest, maar meer als jongen dan als man? Nee, dat zou hij nog niet kunnen begrijpen. Dus alles maar beter laten zoals het was en Rutger voor gek verklaren, wat Twan intuïtief, om zijn vriend te verdedigen, eigenlijk al had gedaan. Zijn liefde voor de jongen was alleen maar groter geworden.

De volgende morgen meldde hij zich weer fit bij Kinderen in de Knel. Samen met een vrouwelijke collega maakte hij de kinderen wakker, hielp hen zonodig met wassen en aankleden en zorgde voor hun ontbijt. De groep bestond uit twaalf kinderen, waarvan Hennie uiteraard zijn favoriet was. Al meteen maakte hij grapjes met de jongen en op wonderlijke wijze verdwenen alle zorgen uit zijn hart en zijn geest. Het aanraken van de kinderen leverde voor hem geen enkel probleem op. De camera's die overal waren opgehangen, zaten er wat hem betreft voor niets.

Gessel en zijn collega brachten de kinderen naar school, die niet ver uit de buurt lag, en daarna maakten ze de bedden op en wasten de ontbijtboel af. 'Tijd voor koffie!' zei Gessels collega, toen het een uur of tien was.

Tijdens het koffiedrinken kwam pastor Frezen even langs om te kijken hoe het met Gessel ging.

'Het zijn hele lieve kinderen,' zei deze. 'Ik vind het altijd vreselijk dat ze zoveel ellende moeten meemaken.'

'Maar God ontfermt zich over hen,' zei de pastor. 'Hij is een goede Vader.'

'Ja, dat is zo.'

Ze namen nog wat praktische dingen door die verband hielden met de kinderen, waarna Frezen weer naar beneden ging.

Om kwart over elf kreeg Gessel een sms-je. *Bert is dood*, luidde het. De afzender was Twan.

De hulpdienst had het levenloze lichaam van Bert meegenomen en nu was Twan weer alleen.

Ze hadden hem op school gebeld. Hij was meteen naar huis gegaan, waar hij werd geconfronteerd met iets wat hij al zo lang had verwacht.

Gelukkig dat hij thuis is gestorven, dacht hij, toen hij zijn vader vredig op bed zag liggen. Want dat was zijn wens.

En hij had sms-jes gestuurd naar Jasper en naar Gessel.

Bert had die ochtend de dokter gebeld toen hij het heel erg benauwd kreeg, maar die was te laat gekomen.

Twan wist dat Gessel het druk had met zijn werk, dus het zou moeilijk zijn om tijd voor hem vrij te maken. Van Jasper kreeg hij meteen een telefoontje, maar ook die was bezet vanwege de repetities voor de musical.

Er heerste een vreemde stilte in huis. Een stilte die de leegte die Bert had achtergelaten, nog eens accentueerde. Daar stond zijn versleten stoel, daar was de koffietafel met de tot de rand toe gevulde asbak, met ernaast zijn laatste pakje shag.

Twan dacht met tranen in zijn ogen aan de grapjes die Bert altijd maakte en die hem zo op konden beuren als hij zich rot voelde.

Waar zou zijn vader nu zijn? Wat ging er met hemzelf gebeuren? Nieuwe vraagtekens verdrongen de oude. Het kon hem nu helemaal niets schelen wat Rutger zei of dacht.

De wijzers van de klok gaven kwart voor twaalf aan toen er werd gebeld. Twan schrok op uit zijn sombere gedachten en liep naar de voordeur. Het was Gessel.

'Hoi,' zei hij. 'Ik mocht van de pastor even naar je toegaan. Gecondoleerd.'

'Dank je.'

Ze liepen naar de woonkamer. Gessel ging naast Twan op de bank zitten en legde een arm om diens schouders.

'Hij is nu op een plaats waar hij het veel beter heeft,' zei Gessel.

'Ja, dat geloof ik ook. Alleen weten we niet wáár.'

'Nee. Maar waar ga jij heen?'

Gessel had zich als mens nog nooit zo compleet gevoeld, nu hij zijn lieveling kon troosten met deze verschrikkelijke gebeurtenis. Meer dan ooit was hij er

zich van bewust dat hij er in dit leven speciaal voor Twan was en de jongen voor hem.

Ook voor hem was de dood van Bert een schok. De laatste volwassene die zijn relatie met Twan goedkeurde, was nu heengegaan.

'Misschien ga ik bij Jasper wonen,' antwoordde Twan.

'Eigenlijk ben je nu een kind in de knel.'

'Hoe bedoel je?'

'De stichting waar ik bij werk, neemt kinderen tot veertien jaar op. Dus misschien is er een mogelijkheid dat je bij ons kan komen wonen.'

'Is het daar leuk?'

'Heel leuk,' lachte Gessel. 'Ik werk er toch?'

Hij zag even een glimlach op Twans gezicht verschijnen.

'Ik zal erover nadenken,' zei de jongen.

De hele toestand met Rutger leek nu zo vreselijk onbetekenend. Gessels lippen bewogen zich in de richting van Twans wang.
